

ไซอิ๋ว คติธรรม และแนวคิดบนวรรณกรรม
THE JOURNEY TO THE WEST, MORAL PRINCIPLES
AND CONCEPT IN LITERATURE

¹วรากร อังศุมาลี

¹Warakorn Angsumalee

¹มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ประเทศไทย

¹Phuket Rajabhat University, Thailand

¹warakorn.a@pkru.ac.th

Received: July 15, 2024; **Revised:** August 8, 2024; **Accepted:** August 30, 2024

บทคัดย่อ

ไซอิ๋วเป็นหนึ่งในสี่วรรณกรรมชิ้นเอกของจีน และยังเป็นที่ยึดถือของชาวไทยอีกด้วย เนื้อเรื่องของวรรณกรรมฉบับนี้ ส่วนใหญ่เน้นเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ในการเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกของพระถังซัมจั๋ง และคณะศิษย์ บทความฉบับได้นำเสนอแนวคิดของวรรณกรรมผ่านมุมมองทางวรรณกรรม ตั้งแต่ภูมิหลังของผู้แต่ง คติธรรมที่แฝงในตัวละครหลัก ตลอดจนแนวคิดทางสังคมที่ปรากฏในวรรณกรรมไซอิ๋ว โดยพบว่า ผู้แต่งคือ อู๋ เจิงเอิน เป็นนักประพันธ์ที่มีพื้นฐานทางความคิดเชิงสังคมวิพากษ์ ซึ่งวัตถุประสงค์หลักในการแต่งเรื่องนี้คือต้องการเผยแพร่พระพุทธศาสนา คติมหายาน โดยใช้ธรรมะต่าง ๆ สร้างเป็นตัวละครหลัก และผูกเรื่องราวในแต่ละตอนไว้ นอกจากนี้ยังแฝงแนวคิดทางการเมืองและสังคมไว้อย่างแยบคายอีกด้วย

คำสำคัญ : ไซอิ๋ว ; วรรณกรรมจีน ; พุทธศาสนา

Abstract

The journey to the West is one of the four great works of Chinese literature and is also known to Thai readers. The story centers on the journey of Tang Sanzang and his disciples to obtain the Buddhist scriptures, featuring many miracles and supernatural events. This article presents the concepts of the literature from a literary perspective, including the author's background, moral lessons embedded in the main characters, and social ideas present in Journey to the West. This article found that the author, Wu Cheng'en, was a writer with a background in social critique. The primary purpose of writing Journey to the West was to spread Mahayana Buddhism by creating main characters who represent various moral teachings and weaving these into the story. Additionally, the narrative subtly incorporates political and social ideas.

Keywords: The Journey to the West; Chinese Literature; Buddhism

บทนำ

ไซอิ๋ว เป็นหนึ่งในวรรณกรรมจีนที่มีชื่อเสียง นิยายฉบับนี้ถูกเขียนขึ้นโดยอู๋ ฉิงเอน โดยผูกเรื่องราวการเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกของภิกษุเสวียนจั้ง (พระถังซัมจั๋ง) ที่มีเค้าโครงจากบันทึกการเดินทางซียวี (การเดินทางสู่ดินแดนตะวันตก) ซึ่งถือเป็นบันทึกการเดินทางเล่มแรกของจีน และยังมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิศาสตร์ทางตะวันตกของจีนอีกด้วย อู๋ ฉิงเอนได้ร้อยเรื่องราวขึ้นมาใหม่ให้มีสีสันทางวรรณกรรม โดยมีตัวละครหลักที่ออกมาโดดเด่นเพิ่มเติม คือ ซุน หงอคง ราชาวานรผู้ไม่เกรงกลัวฟ้าดิน ตือ โป๊ยก่าย ปีศาจหมูที่ตะกละตะกราม และเจ้าชู้เป็นที่สุด และซัว เจ่ง ปีศาจพรายน้ำที่ชื่อ ๆ ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมใดๆ

โดยทั่วไปผู้คนต่างคิดว่า ไซอิ๋ว เป็นเทพนิยาย แต่ทว่าในนิยายเรื่องนี้ได้แฝงแนวความคิดปรัชญาสังคมวัฒนธรรมไว้อย่างลึกซึ้ง เนื้อเรื่องในวรรณกรรมไซอิ๋ว มีอิทธิพลต่อระบบสังคม การติดต่อกับต่างประเทศ และศาสนาพุทธ บทความฉบับนี้จะได้นำเสนอประวัติความเป็นมาของอู๋ ฉิงเอน ผู้ประพันธ์วรรณกรรมชิ้นนี้ เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้ถึงความเป็นมาของวรรณกรรม และเข้าใจเรื่องราวในแง่มุมต่างๆของวรรณกรรมไซอิ๋วมากขึ้น

ภูมิหลังของอู่ เจิงเอิน

อู่ เจิงเอิน เกิดในปีค.ศ.1506 นามว่า หู่จ้ง ฉายาว่า เซอหยาง เป็นนักประพันธ์ที่ชื่อเสียงในสมัยราชวงศ์หมิง ในวัยเด็ก บิดาของอู่ เจิงเอินชอบเล่านิทานพื้นบ้านที่เกี่ยวกับลิงให้เขาฟังบ่อยๆ อีกทั้งยังชอบพาเขาไปวัดอีกด้วย สิ่งเหล่านี้เองที่ทำให้อู่ เจิงเอินมีแนวความคิดเกี่ยวกับศาสนาพุทธ และเป็นพื้นฐานในงานประพันธ์ของเขานั่นเอง

เมื่ออู่ เจิงเอินเติบโตใหญ่ ตรงกับสมัยราชวงศ์หมิงซึ่งอยู่ในยุคที่สภาพสังคมยุ่งวุ่นวาย เขามองเห็นสภาพสังคมเช่นนี้ ประกอบกับแนวความคิดต่างๆที่ได้รับการปลูกฝังตั้งแต่วัยเยาว์ จึงได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมชิ้นนี้ขึ้นมา ตัวละครในนิยายเรื่องนี้ล้วนแฝงความนัยทั้งสิ้น และสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติแนวความคิดที่มีต่อสภาพสังคมในยุคนั้น อู่ เจิงเอิน ได้นำวรรณกรรมในสมัยราชวงศ์ถึงสองเรื่อง คือ ซียวีจี(บันทึกการเดินทางในดินแดนตะวันตก) และฉือเอินจ้วน (ตำนานพระเถระซานจ้างแห่งวัดต้าฉือเอิน) และยังนำนิทานที่บิดาเล่าให้ฟังในสมัยเด็ก มาประพันธ์ขึ้นเป็นวรรณกรรมไซอิ๋ว

วรรณกรรมไซอิ๋ว กับสภาพการเมือง ภูมิศาสตร์และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ในสมัยราชวงศ์ถัง

เรื่องราวการเดินทางไปยังชมพูทวีปเพื่ออันเชิญพระไตรปิฎกของภิกษุเสวียนจั้ง ถือเป็นเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอีกเรื่องหนึ่งในหน้าประวัติศาสตร์ของราชวงศ์ถัง การเดินทางของภิกษุเสวียนจั้ง ทำให้ภิกษุเสวียนจั้งเองมีความรู้ความเข้าใจในสภาพภูมิประเทศ และชาติพันธุ์ชนเผ่าต่างๆที่อยู่แถบบริเวณตะวันตกของจีน ซึ่งเป็นไปตามพระราชประสงค์ของจักรพรรดิถังไท่จง (Cai Teying, 2006 : 5) ดังนั้นเมื่อกลับมาถึงนครฉางอัน ภิกษุเสวียนจั้งจึงได้เขียนรวบรวมบันทึกการเดินทางของตนเองขึ้น คือ ต้าถังซียวีจี หรือเรียกย่อๆว่า ซียวีจี (แปลว่า บันทึกการเดินทางในดินแดนตะวันตก) ภิกษุเสวียนจั้งได้บรรยายสภาพภูมิประเทศของแคว้น เมืองและประเทศต่างๆรวมทั้งสิ้น 28 หัวเมือง และประสบการณ์ในการเดินทางของตนเองอีก 110 เรื่อง เนื้อหาละเอียดสมบูรณ์ ทั้งด้านภูมิศาสตร์ การเมืองการปกครอง การทหาร การคมนาคม วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ภูมิอากาศตลอดจนพืช สัตว์และแร่ที่เป็นสินค้าสำคัญ ของประเทศเหล่านั้น โดยทิศตะวันตกเริ่มตั้งแต่บริเวณมณฑลซินเจียงจนถึงประเทศอิหร่าน และทางตะวันออกของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ทิศใต้ถึงคาบสมุทรอินเดีย และเกาะศรีลังกา ทางทิศเหนือจรดถึงเอเชียกลาง และทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอัฟกานิสถาน ทิศตะวันออกจรดบริเวณอินโดจีนจนแถบประเทศอินโดนีเซีย การที่จักรพรรดิถังไท่จงส่งภิกษุเสวียนจั้ง เดินทางจาริกไปยังชมพูทวีปเพื่ออันเชิญพระไตรปิฎก ถือเป็นกุศโลบายที่ยอดเยี่ยม ทางหนึ่งเป็นการเจริญสัมพันธไมตรี แสดง

ความยิ่งใหญ่ของอาณาจักรลัง ทั้งยังเป็นการเรียนรู้ภูมิศาสตร์ของประเทศใกล้เคียง อีกทางหนึ่งเป็นการนำพุทธศาสนามาประดิษฐานยังอาณาจักรของตน

หลังจากภิกษุเสวียนจั้งได้มรณภาพลง ศิษย์ทั้งสองของท่านคือภิกษุฮุ่ยลี่ และภิกษุเหยียนจิงได้นำชีวประวัติของพระอาจารย์ของตน เรียบเรียงเป็น ตำนานตำลึงเอินชื่อชานจ้างฝ่าชื่อจ้วนหรือฉือเอินจ้วน (ตำนานพระเถระชั้นจ้างแห่งวัดตำลึงเอิน)

กล่าวสรุปได้ว่า ชีววีจี(บันทึกการเดินทางดินแดนตะวันตก) มีเนื้อหาที่เน้นการบรรยายขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรมชาติพันธ์ตลอดจนพุทธศาสนาเป็นหลัก ส่วนฉือเอินจ้วน (ตำนานพระเถระชานจ้างแห่งวัดตำลึงเอิน)จะเล่าถึงชีวประวัติ และการเดินทางของภิกษุเสวียนจั้งเป็นหลัก ซึ่งเอกสารทั้งสองเล่มถือเป็นต้นกำเนิดของวรรณกรรมไซอิ๋ว ไซอิ๋ว กับแนวคิดชนชั้นทางสังคม

ไซอิ๋ว ไม่เพียงแต่เป็นเทพนิยายคลาสสิกของจีนเท่านั้น แต่เนื้อหาของนิยายฉบับนี้ยังแฝงด้วยแนวคิดของระบบชนชั้นทางสังคม อุ๋ ฉิงเอินใช้ตัวละครแต่ละตัวสื่อถึงฐานะทางสังคม โดยเฉพาะตัวละครหลักสำคัญ คือ ซุน หงอคง อุ๋ ฉิงเอินใช้ตัวละครตัวนี้ เป็นวีรบุรุษของชาวรากหญ้า ซุน หงอคงมีความเก่งกล้าสามารถ ที่กล้าต่อกรกับเง็กเซียนฮ่องเต้ และบรรดาเหล่าทวยเทพทหารสวรรค์ทั้งหลาย ซึ่งเง็กเซียนฮ่องเต้ เป็นตัวแทนของชนชั้นสูงหรือศักดินานิยม ในวรรณกรรมไซอิ๋ว เราจะได้เห็นสภาพความเป็นอยู่อันฟุ้งเฟ้อของเหล่าทวยเทพ เช่น ความมั่งคั่งมั่งมีวิจิตรของตำหนักหกลิงเขียวที่เป็นที่ประทับของเง็กเซียนฮ่องเต้ งานเลี้ยงผลท้อของเจ้าแม่หวางมู่ และการปรุงยาอายุวัฒนะถวายเง็กเซียนฮ่องเต้ของเทพไท่ส่างเหล่าจวิน เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันบรรดาเหล่าปีศาจมารร้ายต่างอาศัยอยู่ในถ้ำ ในป่า ในพื้นที่ห่างไกลความเจริญ ปีศาจบางตนในแต่ละวันต้องปล้น ชิง รังราว กระทำการที่ขัดต่อศีลธรรมเพื่อความอยู่รอดของตนเองบ้าง บางตนก็บำเพ็ญตบะฝึกฝนวิชาจนกลายเป็นมนุษย์ได้ แต่อย่างไรก็ตามอำนาจตบะบารมีก็ไม่เทียบเท่าเหล่าทวยเทพ

อุ๋ ฉิงเอินต้องการให้ผู้อ่านเห็นถึงความสำคัญของพุทธศาสนา ที่ช่วยลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านี้เราจะเห็นได้จากพุทธประวัติ โดยเฉพาะตอนที่เจ้าชายสิทธัตถะทรงพบกับสภาพความเป็นไปของมนุษย์อันได้แก่ การเกิด แก่ เจ็บ ตาย และความไม่เท่าเทียมกันของระบบวรรณะในสังคมขณะนั้นของอินเดีย จึงตัดสินใจออกผนวช เพื่อแสวงหาความจริง และแนวทางในการพ้นทุกข์

อุ๋ ฉิงเอิน ได้สอดแทรกคติหรือแนวคิดเรื่องพุทธศาสนาจะสามารถลดความเหลื่อมล้ำของสังคมที่พอนพะเนาะในยุคปลายราชวงศ์หมิง ในวรรณกรรมไซอิ๋วมักจะมีแบบฉบับการปราบปีศาจของคณะผู้เดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎก ในแต่ละตอนจะมีปีศาจร้ายที่ออกมากระหว่างเส้นทางไปชมพูทวีป เช่น เจ้าชายหงไห่เออร์ ปีศาจสิงโต ปีศาจช้าง เป็นต้น เพื่อหวังที่จะได้กินเนื้อของพระถังซัมจั๋ง

โดยตอนท้ายหลังจากที่ราชาวารชุน หงอคง ได้กำราบปีศาจแล้ว ปีศาจมักจะกลับเนื้อกลับตัว แล้วจะพิจารณาตนเข้าสู่พุทธศาสนา หรือได้รับปกโปรดจากบรรดาพระโพธิสัตว์ทั้งหลายตามคติของมหายานให้หลุดพ้นจากความเป็นมาร แล้วเป็นศิษย์บำเพ็ญบารมีตามแนววัตรปฏิบัติของมหายาน อู่ ฉิงเอน ได้แทรกคติเช่นนี้เพื่อให้ชาวบ้านทั่วไปได้เข้าใจข้อดีของศาสนาพุทธ และเข้าใจถึงหลักธรรมศาสนาพุทธได้ง่ายขึ้น

วรรณกรรมไขอ้อเกี่ยวกับคำสอนทางพระพุทธศาสนา

ในวรรณกรรมไขอ้อได้มีการกล่าวถึงประวัติการเผยแผ่พุทธศาสนาในจีน ตามเนื้อหาของชยวีจี้ และฉือเอนจ้วน ที่อู่ ฉิงเอนได้นำมาเป็นพื้นฐานเนื้อเรื่องไขอ้อ โดยในเนื้อหาเริ่มต้นกล่าวถึงจักรพรรดิถังไท่จง ได้มีพระราชประสงค์จะให้ภิกษุเสวียนจิ้ง เดินทางไปยังชมพูทวีป เพื่อจะได้นำศาสนาพุทธมหายานมาประดิษฐานยังอาณาจักรถัง ซึ่งจากเนื้อเรื่องดังกล่าว อนุมานได้ว่าศาสนาพุทธเดิมในยุคก่อนราชวงศ์ถัง จนถึงราชวงศ์ถัง เป็นศาสนาพุทธตามคตินิกายเถรวาท ดังนั้นเพื่อเป็นการเผยแผ่คตินิกายมหายาน ตัวละครหลักในเรื่องจึงถูกกำหนดขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนของธรรมะต่างๆ ในที่นี้จะยกตัวอย่างเช่นตัวละครหลัก ได้แก่ ชุนหงอคง ตือโป๊ยก่าย ชิวเจ๋ง เป็นต้น

ตัวละครหลักในวรรณกรรมไขอ้อเกี่ยวกับคำสอนทางพระพุทธศาสนา

1. ชุนหงอคง นิสัยก้าวร้าว โมโหง่าย แต่มีความเฉลียวฉลาด จึงเป็นตัวแทนของสติปัญญา ปัญญาในที่นี้ คือ สติปัญญาที่ใช้แก้ไข้ปัญหา หรืออุปสรรค พระถังซัมจั๋งและเหล่าศิษย์เดินทางสู่ดินแดนชมพูทวีป ต้องฝ่าฟันอุปสรรคแยะเคราะห์กรรมทั้งสิ้น 81 ครั้ง แต่สามารถก้าวผ่านอุปสรรคต่างๆ โดยความอดุสาหะของตนเองและเหล่าคณะศิษย์ ชุนหงอคง ถือเป็นศิษย์เอกที่ความฉลาดหลักแหลม แต่มีความวู่วามตื้อรัน(Chen Wenxin, 2002 : 176) ดังนั้นพระถังซัมจั๋ง จึงต้องใช้รัดเกล้า และคาถารัดเกล้าในการควบคุมชุน หงอคง นอกจากนี้ยังให้ฉายาทางธรรมแก่ชุนหงอคง ว่าชุนสิงเจ๋ง หรือหังเจีย ซึ่งแปลว่า ผู้กระทำให้ถึงธรรม ซึ่งฉายาดังกล่าว เป็นสื่อเตือนใจแก่ผู้อ่านให้รู้ว่าการจะเข้าถึงธรรม หรือการบรรลุธรรมนั้นจะอาศัยเพียงแต่สติปัญญามีได้ จะต้องอาศัยความพากเพียร และการบำเพ็ญด้วย

2. ตือ โป๊ยก่าย นิสัยขี้เกียจ โลก เจ้าชู้ คำว่า โป๊ยก่าย (ตามสำเนียงแต้จิ๋ว หรือ ปาเจีย ในสำเนียงจีนกลาง แปลว่า ศิลปะดี ศิลปะดีในคติมหายาน เป็นศิลปะพื้นฐานในการควบคุมอายตนะทั้งห้า คือรูป รส กลิ่น เสียงและสัมผัส

3. ชิว เจิง นิสัยชื่อๆจนเรียกได้ว่าโง่ เป็นตัวละครที่ใช้เตือนผู้อ่านว่า คนเราจะต้องรู้จักแสวงหาความรู้ และไม่ย่อท้อต่อการบำเพ็ญตนให้บรรลุธรรม ตามคติปรัชญาจีนที่ว่า”ความรู้สามารถเปลี่ยนแปลงโชคชะตาได้”

ฉายาทงธรรมศิษย์ทั้งสามของพระถังซัมจั๋ง ได้แก่ อู๋คง อู๋เหิง อู๋จิ้ง เป็นหลักธรรมสามประการ คำว่า อู๋ มาจากคำว่า สิ่ง อู๋ (醒悟) ซึ่งแปลว่า รู้ตื่น ส่วนคำว่า คง(空) เหิง(能) และจิ้ง(爭) แปลว่า ว่างเปล่า สติปัญญา และสะอาด ตามลำดับ

นอกจากศิษย์ทั้งสามที่เป็นตัวละครหลักในวรรณกรรมไซอิ๋วแล้ว ยังมีม้าขาว ซึ่งเป็นม้าที่พระถังซัมจั๋งใช้เดินทางอีกด้วย ซึ่งม้าตัวนี้เป็นร่างแปลงของเจ้าชายมังกร ม้าขาว เป็นตัวแทนของความวิริยะ (Liu Huaiyu, 2006 : 42)

4. พระถังซัมจั๋ง เป็นตัวละครเพียงตัวเดียวที่มีชีวิตจริงในประวัติศาสตร์ ดังนั้นตัวละครลูกศิษย์ทั้งสามและม้าขาว คือ ตัวละครอุปลักษณ์ที่สะท้อนถึง คุณธรรมและจริยวัตรของพระถังซัมจั๋งเอง ซึ่งอู๋ เหิงเอินได้นำจริยวัตร ตลอดจนคติธรรมสร้างขึ้นเป็นตัวละคร พระถังซัมจั๋ง ถือเป็นตัวละครที่เป็นจุดศูนย์กลางของเรื่อง เพราะตัวพระถังซัมจั๋งเอง ไม่มีอิทธิฤทธิ์ใดๆ ไม่มีแม้แต่วิทยายุทธ มีเพียงจิตที่มุ่งมั่น และคุณธรรม เฉกเช่นมนุษย์ปุถุชนทั่วไป หากตั้งใจบำเพ็ญปฏิบัติธรรมด้วยจิตที่ตั้งมั่นในปณิธาน กอปรกับคุณธรรมทั้งหลาย จึงจักสำเร็จธรรมหรือบรรลุธรรมได้ อู๋ เหิงเอิน ได้นำธรรมะหัวข้อต่างๆมาสร้างขึ้นเป็นตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านได้ซึมซับธรรมะอย่างง่าย เช่น ปัญญา ศิลปะต วิริยะ เป็นต้น

เรื่องราวที่ปรากฏในวรรณกรรมไซอิ๋วกับธรรมคติสอนใจ

ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างเฉพาะตอนสำคัญ และได้รับความนิยม มีคติสอนใจที่ชัดเจน ได้แก่

(1) ตอนปราบปีศาจกระดุกขาว

ตอนปราบปีศาจกระดุกขาว ถือเป็นตอนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในวรรณกรรมไซอิ๋ว ปีศาจกระดุกขาวกลายร่างเป็นมนุษย์เพื่อหลอกพระถังซัมจั๋ง ทำให้พระถังซัมจั๋งเข้าใจซุน หนงคง ศิษย์เอกของตนเองผิด คติสอนใจจากตอนนี้สอนให้เรารู้ว่าอย่าเชื่อในสิ่งที่คนอื่นพูด แม้กระทั่งเป็นสิ่งที่เห็นด้วยตาตนเอง ตรงกับหลักธรรมคำสอนเรื่องปฏิจสมุปบาท ในพระพุทธศาสนา จากคติสอนใจในตอนนี้ แม้แต่ประธานาธิบดีเหมา เจ๋อตุงยังวิพากษ์วิจารณ์ถึงพระถังซัมจั๋งว่า เป็นเพียงคนโง่คนหนึ่งเท่านั้น (Liu Gang and Fang Guixin, 2005 : 6)

ปีศาจกระดุกขาวยังเป็นตัวแทนของอนิจจัง คือ ความไม่ยั่งยืนของสรรพสิ่ง โดยจะเห็นได้จากการที่ปีศาจกระดุกขาว ต้องการกินเนื้อพระถังซัมจั๋ง เพื่อที่จะให้ตัวเองได้ร่างสาวสวยที่เป็นอมตะ จะได้ครองรักกับคนรักของตน เพราะมีความยึดมั่นถือมั่นในรูปร่างของตน จึงเกิดมิจฉาทิฐิ

ดังนั้นบทสรุปของตอนนี้คือ สังขารคือสิ่งไม่เที่ยง รูปร่างเป็นของไม่จีรัง และการพบพราจจากลาภกัน เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องประสบ

(2) ตอนเมืองแม่หม้าย

เรื่องราวของอาณาจักรหนิวเออร์กั๋ว หรือเมืองแม่หม้าย เป็นตอนที่สนุกสนานและมีชื่อเสียงอีกตอนหนึ่งของวรรณกรรมไซอิ๋ว อุ๋ เจิงเอินได้นำเนื้อหาส่วนหนึ่งของคัมภีร์ซานไห่จิง ซึ่งเป็นคัมภีร์ปรัมปราของจีน มีเนื้อหาเกี่ยวกับภูมิประเทศ และสัตว์ประหลาด ซึ่งในตอนเมืองแม่หม้ายนี้สะท้อนถึงแนวคิดสตรีนิยมของอุ๋ เจิงเอิน มีเนื้อหาเสียดสีเพศชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งอำนาจทางการเมืองของเพศชาย เมืองแม่หม้ายนี้เป็นเมืองในจินตนาการของอุ๋ เจิงเอิน เพื่อที่จะให้คณะผู้อัญเชิญพระไตรปิฎก ซึ่งเป็นเพศชายทั้งหมด ได้รับรู้ถึงความยากลำบากของเพศหญิง (Chen Wenxin and Le Yun, 2002:144) เช่น การที่พระถังซัมจั๋งและเหล่าศิษย์ตีมน้ำจากแม่น้ำจื่อหู่หรือแม่น้ำแม่ลูก จนตั้งครุฑ อุ๋เจิงเอินต้องการให้ตัวละครซึ่งเป็นเพศชายได้รับรู้ความลำบากจากการตั้งครุฑของเพศหญิง และเป็นการสะท้อนให้เห็นคุณค่าทางสังคมของเพศหญิง

บทสรุป

อุ๋ เจิงเอินได้ผูกเนื้อหาของเรื่องในแต่ละตอนโดยแฝงธรรมะคติสอนใจ และแนวความคิดทางสังคมการเมือง เช่น อนิจจัง ปฏิจสมุปบาท และแนวคิดสตรีนิยม ตลอดจนแนวคิดชนชั้นทางสังคม มาเป็นแนวคิดหลักในการสร้างสรรค์งานวรรณกรรม

บทสรุป

คำกล่าวที่ว่า งานวรรณกรรมคือกระจกสะท้อนของสังคม เป็นคำกล่าวที่ไม่เกินจริง วรรณกรรมไซอิ๋ว เป็นตัวอย่างที่เด่นชัดที่สุดในบรรดาวรรณกรรมจีน ไม่เพียงเนื้อเรื่องที่เข้าใจง่าย และผู้อ่านทั่วไปสามารถจดจำได้ จนชาวบ้านทั่วไปนำตัวละครของเรื่องมาราบไหย์บูชา อุ๋ เจิงเอินได้แฝงคติธรรมมากมาย และสะท้อนให้เห็นแนวคิดต่างๆ ทั้งระบบชนชั้นทางสังคมในสมัยโบราณ และแนวคิดสตรีนิยม ตลอดจนประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ดังนั้นวรรณกรรมไซอิ๋ว นับได้ว่าเป็นมรดกทางวรรณกรรมที่สำคัญของจีน

เอกสารอ้างอิง

Cai Tiejing. (2006). *The Origin of The Journey to the West*. Beijing:

Chunghwa Book.

Cao Ran. (2004). *Discover the Journey to the West*. Beijing: Minzu Publishing.

- Chen Hong. (2002). *Buddhism and Chinese Traditional Novel*. Shanghai: Xuelin Publishing.
- Chen Wenxin and Yue Yun. (2002). *The Journey to the West: Insights into Life*. Wuhan: Wuhan University Press
- Liu Gang and Fang Guixin. (2005). *The Journey to the West and Wisdom*. Shenyang: Liaohai Publishing.
- Liu Ge. (2004). *New Theory of The Journey to the West*. Beijing: Xueyuan Publishing.
- Liu Huaiyu. (2006). *The Journey to the West: Illustrated Biographies of the Characters*. Changchun: Jilin People Publishing.
- Liu Yinbo. (2006). *Liu Yinbo on The Journey to the West*. Beijing: Chunghwa Book.
- Zhang Jinchi. (2003). *An Examination of the Journey to the West*. Harbin: Heilongjiang Education Publishing.
- Zhu Yixuan. (2002). *Journey to the West: Compendium of Information*. Tianjin: Nankai University Press.

